

Festivalul „Miturile Cetății”

Nicolae PRELIPCEANU

Câteva seri de teatru la Constanța

Festivalul Internațional de Teatru „Miturile Cetății” de la Constanța își propunea, încă de la prima ediție (cea de anul acesta e a treia), să apropie cumva istoria și ruinele abundente din oraș și zonă de lumea contemporană cu acestea, dar să le și conecteze la lumea de azi. Grea întreprindere, realizată numai în parte – cel puțin de data aceasta.

Mă îndreptam spre Constanța cu un tren care merge în sfârșit cu o viteză atinsă de prin anii '60 de trenurile europene, ferm decis să nu ratez niciunul dintre spectacolele din zilele cât aveam să rămân acolo. Nu le-am ratat, dar relatarea mea va fi incompletă, dintr-un motiv în aparență neserios. De câțva timp, secretariatele literare¹ ale multor teatre au început, în viteză cu care-și fac datoriile, să confunde listele de actori colaboratori ai unui spectacol cu distribuțiile. Să fiu mai clar? O distribuție presupune anunțarea rolurilor pe care actorii dintr-un spectacol le joacă, și nu paușal, ci rol cu rol, nume cu nume. Or, și de data aceasta, ne-am trezit cu un caiet-program al Festivalului, tipărit și disponibil abia în a treia zi a prezenței mele (a patra a Festivalului), iar în interior – ce să vezi? – listele de actori erau intitulate pompos *distribuții*.

Spectacolul cu *Antigona* de Sofocle, pus în scenă de Teatrul „Alexandru Davila” din Pitești, în regia lui Mc Ranin, s-a silit să redea, pe cât posibil, cu mijloacele scenice moderne, atmosfera de tragedie antică binecunoscută și prea des alterată de interpretări modernizate. Ceea ce trupa de la Pitești, destul de modestă ca mijloace artistice, n-a reușit, a suplinit sonorul, puternicele detunături sau sublinieri ale corului, altcâtuit din patru persoane feminine, precum și tonul în general foarte ridicat cu care s-au rostit replicile. Să mai adaug că Oedip părea mai în vârstă cu mult decât Iocasta, mama și tragica sa soție? Inutil să ne mai încurcăm în asemenea amănunte, nu-i așa? Voi spune că, de bine-de rău, tragedia antică a fost dusă la bun (?) sfârșit, în decorul plasat la ruinele unor terme romane, unde scaunele spectatorilor au fost așezate printre ierburii și buruieni deloc cosite sau smulse din rădăcini, iar platforma înclinată, din fantele căreia ieșeau și intrau Creon, Antigona, Ismena și alte personaje nenumite ale numitei tragedii, părea crescută în mod natural acolo. Mai puțin naturale erau rostirile unora dintre replici; dar, revin: sublinierile tunătoare le-au dat plusul necesar de semnificație.

Cât despre distribuție, aceasta ne-a fost servită cam așa: Constantin Florescu, Ramona Olteanu, Oana Marcu, Gabriel Gheorghe, Dan Andrei, Vasile Pieca, Daniela Butușină, Paula Chirilă, Robert Tudor, Petrișor Stan, corul având o semnalare aparte (Diana Bagdasar, Gabriela Roșu, Daniela Marinache, Elena Megheși), ca și cetățenii Tebei (Voica Mariana, Loredana Prioteasa, Ramona Titov, Andreea Drugulescu, Lorena Costache, Cristina State, Maria Popa, Ruxandra Tomescu, Daniel Maricescu, Valentin Dobrița, Silviu Dobrița, Vlad Sandu). Scenografia: Maria Miu. Coregrafia: Hugo Wolff. Muzica originală: Cătălin Crețu. Spectacol din seara de 21 iunie 2018.

¹ Din păcate, în foarte multe teatre, întocmirea programelor de sală și de festivaluri nu mai este încredințată secretariatelor literare, ci celor de la marketing; oricum, situația e inacceptabilă: proliferază, și toți avem mari probleme pentru a scrie corect despre un spectacol. (N.r.)

Ramona OLTEANU în *Antigona*, după Sofocle

Foto: Maria Ștefănescu

Scenă din *Cei doi Kuni Lemel* de Avraham Goldfaden

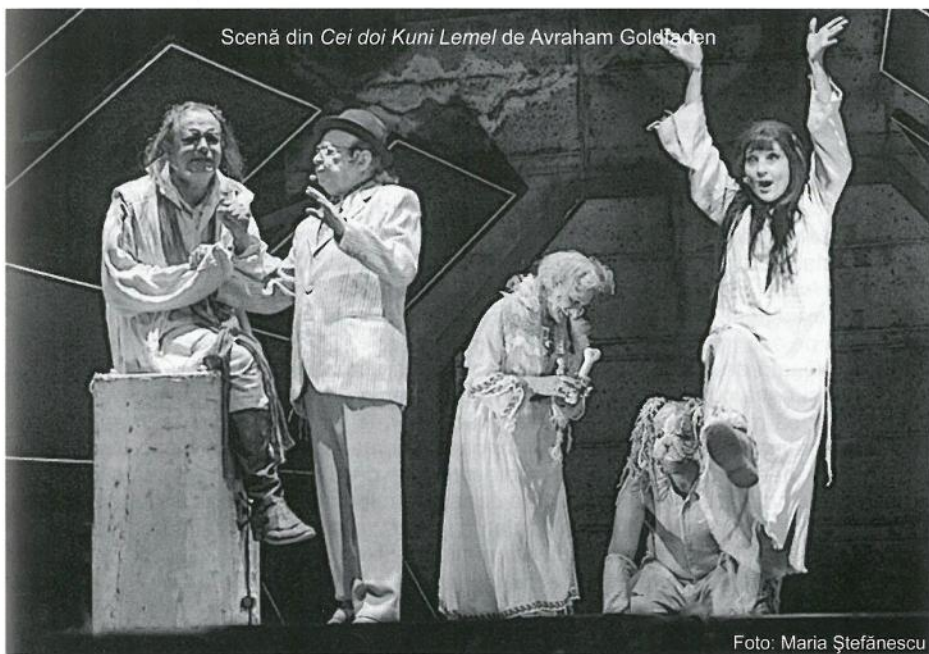

Foto: Maria Ștefănescu